

РЕШЕНИЕ

№ 6699

гр. София, 07.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в публично заседание на 20.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Милена Рашкова, като разгледа дело номер **7755** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 29, ал.5 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (ЗДРДОПБГДСРСБНА) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба вх. № 17724 от 24.07.2012 г. по описа на Административен съд – София град, подадена от Б. Г. П., ЕГН [ЕГН], живущ [населено място]-1618, [жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 2-33 от 11.07.2012 г. на Комисията, с което е установена и обявена неговата принадлежност към органите по чл. 1 от Закона лица, а именно, че е бил сътрудник на Държавна сигурност, управление V-VII-IV.

В жалбата се излагат съображение за незаконосъобразност на обжалваното решение на Комисията, твърди се, че Б. П. никога и по никакъв повод не е давал съгласието си да оказва негласна помощ или да извършва каквато и да е дейност като секретен сътрудник – на органите на МВР - ДС. Моли да се отмени оспореното решение като името му бъде заличено от обявения списък. В хода на съдебното производство редовно призован, явява се лично и моли да се отмени решението на Комисията.

Ответникът – КРДОПБГДСРСБНА, редовно призован се представлява от юрк. Т., която оспорва жалбата, предлага същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението на Комисията да се потвърди и депозира писмено становище.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

С Решение № 2-33 от 11.07.2012 г. на Комисията е обявена принадлежността на жалбоподателя към органите по чл.1 от Закона. В административния акт е посочено, че Б. П. е вербуван от ст.л. А. Хр. В. на 12.02.1959 г. и е регистриран на 02.03.1959 г. Осъществяването сътрудничество е към ДС, управление V-VII-IV

Документите, въз основа на които е установена принадлежността по чл. 1 от Закона са: собственоръчно написана и подписана декларация за сътрудничество, документи от ръководил го щатен служител, рег. бланка, съдържаща се в лично дело IA-11204; рег. дневник; картони- обр.4- 2 бр. Снет от действащия оперативен отчет през 1960г.

В хода на съдебното производство като доказателства са приети, представените с жалбата и административната преписка писмени документи.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореното решение е съобщено на Б. П. , чрез Български пощи и е връчено на адресата си на 23.07.2012 г., видно от известие за доставяне (л.79). Жалбата е подадена чрез административния орган в 14 –дневния преклузивен срок по чл. 149, ал.1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, подлежащ на оспорване, поради което жалбата е допустима и като такава следва да се разгледа по същество.

Съгласно разпоредбата на чл.1, ал.2 от Закона, обявяването на принадлежност на български граждани, заемащи публични длъжности или извършващи публични дейности, към органите по ал. 1 се извършва при условията и по реда предвидени в него. В чл. 3, ал.1, т.12 и т. 26 е предвидено, че публични длъжности по смисъла на закона са изпълнителните директори на изпълнителни агенции и ръководителите на държавни институции, създадени със закон или с постановление на Министерския съвет, и техните заместници, както и главните секретари, генералните директори, заместник генералните директори, главните директори, заместник главните директори, директорите, заместник-директорите, началниците на отдели и началниците на сектори в централната и териториалната администрация на изпълнителната власт.

Административното производство по установяване и обявяване на определена категория лица за принадлежали към органите по чл.1 от Закона и решението на Комисията, с което завършва това производство имат регистрационен характер. Те не създават нито права, нито задължения за лицата, за които има данни, че са сътрудничели на посочените органи. Комисията осъществява своите правомощия, чрез издаване на решения, в които се обявяват имената на определени лица, като целта на закона е да се сведе до знанието на членовете на съвременното гражданско общество на факти, които биха могли да имат нееднозначна морална и обществена оценка. Тези административни актове, установяват и удостоверяват наличието на конкретно обстоятелство - принадлежало ли е лицето, заемащо публична длъжност и лицето, което се е възползвало от правата си по чл. 31 от закона към съответните държавни служби.

Съгласно чл. 24 от Закона принадлежност към органите по чл. 1 от същия закон се установява при наличие на дейност като щатен или нещатен служител или секретен сътрудник на горепосочените органи. Дейността като агент, за какъвто е обявен оспорвания, е форма на дейност като секретен сътрудник по смисъла на легалната дефиниция на § 1, т.4 от ДР на закона и попада в кръга на дейностите, извършвани от лицата, оказвали негласна помощ на посочените в чл. 1 от Закона органи. Това

обстоятелство се установява въз основа на изрично и изчерпателно изброените в нормата на чл. 25, ал.1 от Закона документи, като са разграничени различни хипотези според вида дейност. Според приложимата за конкретния случай разпоредба на чл. 25, ал.1, т.3 от закона, установяването на дейност като секретен сътрудник се извършва на базата на следните документи, съдържащи се в информационните фондове: собственоръчно написана или подписана декларация за сътрудничество; собственоръчно написани агентурни сведения; документи за получени възнаграждения; документи, собственоръчно написани или подписани от сътрудника, съдържащи се в делата на оперативен отчет; документи от ръководилия го щатен или нещатен служител; наличие на данни за лицето в справочните масиви (регистрационни дневници и картотеки), протоколите за унищожаване или други информационни носители. Граматическото тълкуване на цитираната разпоредба налага извода, че изброяването на тези документи е алтернативно, а не кумулативно. Наличието на който и да е тях, в случая - регистрационен дневник, карти обр.4 - 2 броя, картон обр. 5, доклади, протоколи за вербуване и сваляне в архив, е достатъчно основание за обявяване на принадлежност по смисъла на закона. Изброените документи са от кръга на посочените в чл. 25, ал.1, т.3 на закона и същите носят достатъчно информация, за да може да се направи извода, че оспорваният е бил секретен сътрудник на ДС, управление V-VII-IV. Следва да се отбележи, че в административно производство, провеждано по Закона, органът упражнява правомощията си при условията на обвързана компетентност, т. е. без възможност за избор и свободна преценка между два и повече нормативно допустими правни резултата. След като изискващите се по чл. 25, ал.1, т.3 предпоставки са налице по отношение на проверяваното лице, то за комисията не съществува друга възможност, освен да обяви принадлежността му към ДС, което е направено посредством оспореното решение. Установяването на истинността на картон обр. 4, не е от компетентността на ответника, тъй като последния има за функция да провери дали са налице някое от изискванията на чл. 25, ал.1 от Закона, за да обяви лице, заемащо длъжност съгласно чл. 3 от Закона за съпричастно към структурите на ДС или разузнавателните служби на БНА.

В допълнение и за яснота е необходимо да се посочи, че въпросът за качеството на агент и доказателствата, въз основа на които се установява принадлежността към органите по чл.1 то Закона, е разгледан в Решение № 4 от 26 .03.2012 г. по конст. дело № 14 от 2011 г. на КС, с което е отхвърлено искането на тричленен състав на Върховния административен съд за установяване на противоконституционност на чл. 25, т. 3 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия (обн., ДВ, бр. 102 от 19 декември 2006 г., последно изменен, ДВ, бр. 48 от 24 юни 2011 г.) в частта относно “документи от ръководилия го щатен или нещатен служител, както и наличие на данни за лицето в справочните масиви (регистрационни дневници и картотеки), протоколите за унищожаване или други информационни носители”.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспореното решение е издадено от компетентен орган, в предвидената форма и при съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде оставено в сила.

По отношение на направените разноси, предвид на факта, че ответникът по

оспорването, чрез процесуалния си представител не е поискал такива, на същия не следва да се присъждат разноси.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, пр.4 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Г. П. срещу Решение № 2-33 от 11.07.2012 г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на българските граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: